

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **Úřadu průmyslového vlastnictví**, se sídlem v Praze 6, A. Čermáka 2a, za účasti společnosti **T. S.**, zastoupené JUDr. Janem Šťovíčkem, Ph.D., advokátem se sídlem v Praze 2, Vinohradská 37, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 6. 2005, č. j. 8 Ca 248/2004 - 53,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem městského soudu bylo stěžovateli uloženo, aby ve lhůtě jednoho měsíce vydal rozhodnutí o rozkladu obchodní společnosti T. S., se sídlem ve F., P., 2 r. d. T., (dále jen „účastník řízení“), proti rozhodnutí stěžovatele ze dne 26. 1. 2004, č. j. O-178499, kterým tento rozhodl o výmazu ochranné známky „O. L.“, zapsané pod č. 251669, jejímž majitelem byl účastník řízení, a dále, aby stěžovatel uhradil účastníku řízení ve výroku blíže specifikované náklady řízení.

Ve včas podané kasační stížnosti namítl stěžovatel, že městský soud ve svém rozhodnutí nesprávně aplikoval ust. § 42 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o ochranných známkách), ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o ochranných známkách“), který ve svém odst. 2 stanoví, že rozklad se považuje za podaný až poté, co je zaplacen správní poplatek podle zvláštního právního předpisu. Tento zákon však nestanoví mechanismus vybírání poplatku, ale pouze jeho výši. Stěžovatel se domnívá, že názor soudu, že měl vyzvat toho, kdo podává rozklad, k zaplacení správního poplatku, je nesprávný, což je zřejmé z kontextu odst. 1 a 2 citovaného ustanovení, neboť lhůtu jednoho měsíce k podání rozkladu nelze prodloužit. Z výše uvedeného je zřejmé,

že ve věcech známkových není možné aplikovat ust. § 6 zákona č. 368/1992 Sb., o správních poplatcích, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o správních poplatcích“), neboť není možné kumulativně splnit podmínky, že rozklad je nutno podat do jednoho měsíce, že lhůtu k jeho podání nelze prodloužit a její zmeškání prominout, že se rozklad považuje za podaný jen, je-li zaplacen správní poplatek, a že je stěžovatel podatele rozkladu povinen vyzvat k zaplacení poplatku a stanovit mu k tomu lhůtu 15ti dnů. Názor městského soudu je proto v rozporu s pravidly formální logiky, v důsledku čehož bylo ust. § 42 zákona o ochranných známkách nesprávně vyloženo. S ohledem na okolnost, že rozklad je podaný teprve tehdy, je-li zaplacen správní poplatek, je nutno konstatovat, že rozklad nebyl podán. Proto byl účastníkovi řízení poplatek, který zaplatil dne 21. 10. 2004, vrácen. Stěžovatel dále poukázal na skutečnost, že je nereálné rozhodnout o rozkladu ve lhůtě jednoho měsíce, neboť je nutno učinit úkony dle ust. § 56 správního řádu. Soud tedy k rozhodnutí o rozkladu nestanovil lhůtu přiměřenou, když zvláštní právní předpis nestanoví lhůtu k projednání rozkladu žádnou. Z důvodu, že rozklad není podán, není možné o něm vést řízení a v tomto řízení vydat rozhodnutí, proto má stěžovatel za to, že městský soud při svém rozhodnutí nesprávně zjistil skutkový a právní stav. Proto je jeho rozhodnutí nezákonné a jako takové je nutno ho zrušit a věc soudu vrátit k novému projednání.

Ze správního spisu, který soudu předložil městský soud, vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

Dne 24. 2. 2003 byla na základě žádosti společnosti E. s. s. r. o. (od které byla ochranná známka převedena na účastníka řízení) zapsána ochranná známka „O. L.“ do rejstříku ochranných známek pod č. 251669. Na návrh O. R. L. byla ochranná známka rozhodnutím stěžovatele ze dne 26. 1. 2004, č. O-178499, vymazána z rejstříku ochranných známek. Proti tomuto rozhodnutí podal účastník řízení rozklad. Z přípisu stěžovatele, kterým tento odpovídal na podání účastníka řízení, ze dne 9. 8. 2004 vyplynulo, že stěžovatel o rozkladu účastníka řízení nerozhodl, neboť vzhledem k tomu, že účastník řízení nezaplatil ve stanovené lhůtě správní poplatek, považoval stěžovatel podání účastníka řízení za nepodaný rozklad. Rozhodnutím stěžovatele ze dne 23. 11. 2004, č. O-178499, byl účastníkovi řízení vrácen soudní poplatek, který byl zaplacen dne 21. 10. 2004.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené rozhodnutí městského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 42 odst. 1 zákona o ochranných známkách proti rozhodnutí Úřadu lze podat ve lhůtě 1 měsíce ode dne doručení rozhodnutí rozklad. Rozklad má odkladný účinek. Lhůtu k podání rozkladu nelze prodloužit a její zmeškání nelze prominout. Dle odst. 2 citovaného ustanovení rozklad se považuje za podaný až poté, co je zaplacen správní poplatek podle zvláštního právního předpisu.

Dle ust. § 6 odst. 1 zákona o správních poplatcích poplatky stanovené v sazebníku pevnou částkou se platí bez vyměření a jsou splatné před provedením úkonu uvedeného v jednotlivých položkách sazebníku, není-li stanoveno jinak v poznámkách k jednotlivým položkám sazebníku. Nezaplatí-li poplatník poplatek v této době, vyzve ho správní orgán, aby tak učinil do 15 dnů ode dne, který následuje po doručení výzvy. Současně ho poučí, že nebude-li výzvě vyhověno, zahájené řízení se zastaví. Proti výzvě k zaplacení poplatku lze podat odvolání ve lhůtě 15 dnů ode dne, který následuje po doručení výzvy.

Zásadní stížní námitkou stěžovatele je jeho nesouhlas s výkladem ust. § 42 odst. 2 zákona o ochranných známkách ve spojení s ust. § 6 odst. 1 zákona o správních poplatcích tak, jak ho učinil městský soud v odůvodnění svého rozhodnutí. Nejvyšší správní soud spornou věc posoudil tak, jak je uvedeno níže.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že obě výše citovaná ustanovení nelze vykládat způsobem, který prezentuje stěžovatel ve své kasační stížnosti. Stěžovatel uvádí, že „na podání rozkladu ve věcech známkových nebylo možné aplikovat ust. § 6 zákona o správních poplatcích“. Z předmětného zákona ani ze zákona o ochranných známkách však nevyplývá, že by některý z nich aplikaci ust. § 6 zákona o správních poplatcích v řízení dle ust. § 42 zákona o ochranných známkách výslovně vylučoval. V případě, že tomu tak není, je tedy stěžovatel při vybírání správního poplatku za jakékoliv podání povinen postupovat dle zvláštního právního předpisu, na který odkazuje sám zákon o ochranných známkách, tedy dle zákona o správních poplatcích, neboť právní předpis, dle kterého je postupováno ve známkoprávních věcech, neobsahuje vlastní ustanovení upravující postup při výběru správních poplatků. Jestliže tedy ust. § 6 zákona o správních poplatcích stanovuje správnímu orgánu v případě, že správní poplatek není zaplacen, vyzvat podatele k jeho zaplacení, byl stěžovatel povinen postupovat tímto způsobem i vůči účastníkovi řízení, neboť mu tak výslovně stanoví právní předpis a není zde tudíž prostor pro uvážení správního orgánu, zda výzvu podateli pošle či nikoliv. Až poté, co je podateli (v souzené věci účastníkovi řízení) doručena předmětná výzva, a poté, co podatel zaplatí příslušný správní poplatek, je stěžovatel oprávněn posuzovat dodržení lhůty k podání rozkladu dle ust. § 42 odst. 2 zákona o ochranných známkách. Její nedodržení, tedy opožděnost podání, pak je nutno přičítat k tíži účastníka řízení, který v případě, že má zájem na projednání rozkladu, musí nejen rozklad podat, ale i ve lhůtě pro jeho podání zaplatit správní poplatek.

K námitce stěžovatele týkající se nepřiměřenosti délky lhůty stanovené mu městským soudem pro rozhodnutí o rozkladu účastníka řízení uvádí Nejvyšší správní soud, že lhůta je s ohledem na všechny okolnosti případu přiměřená.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel ve své kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Účastník řízení nárok na náhradu nákladů řízení nevznese, proto mu ho soud nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. ledna 2006

JUDr. Radan Malík
předseda senátu

